

FFP2

Ferran era un jove de 16 anys molt alegre i divertit, a qui li agradava anar a l'institut, tocar la guitarra i jugar al bolei. Era un xic que ho passava molt bé amb els seus amics i amigues, encara que últimament quedava ben poc d'eixe Ferran. Ell i la seua família eren una de les tantes famíles que ho havien perdut quasi tot en la pandèmia. La covid-19 havia destruït tantes coses!

El seu pare, Manel, havia perdut el treball, i sa mare, Lola, treballava com a cuinera en un restaurant però li havien reduït la jornada. L'hosteleria estava cada vegada pitjor. Tot açò va fer que Ferran no poguera seguir amb les seues classes de guitarra ni amb el seu equip de bolei. A més a més, feia un mes que havia perdut la seua àvia paterna, Marina, per culpa de la covid.

Un matí, fart que la tristesa haguera invadit la seua casa va decidir que ja n'hi havia prou, que no podien seguir lamentant-se sense fer res. Va cridar a la seua amiga Flora i li va contar el seu pla. Ferran havia pensat formar un grup de música pop amb els seus amics i amigues. Assajarien i gravarien les cançons al seu garatge que era molt gran i així podrien mantindre la distància de seguretat. Després, penjarien les cançons en el seu canal de Youtube, i els diners que guanyaren els destinarien a comprar coses necessàries per a la gent que, com la seua família, estava passant-ho malament. A Flora li va parèixer una idea fantàstica i va telefonar de seguida als altres amics, Pau i Pepa. Tots es varen emocionar molt amb la idea de Ferran i estaven ja impacients per començar a assajar.

Així que, l'endemà quedaren a les cinc de la vesprada en el garatge de Ferran per a començar a tocar. Flor era la cantant, Pepa tocava la bateria, Ferran la guitarra i Pau el baix elèctric. Després de pensar una bona estona en quin podria ser el nom del grup, varen decidir anomenar-lo "FFP2", nom que feia referència al tipus de mascareta que utilitzaven diàriament i a les sigles del nom dels components del grup.

Eixa vesprada estigueren tocant fins a les huit, és a dir, tres hores sense interrupció. Havien viscut una vesprada diferent, a la vegada que màgica, perquè amb la música havien pogut expressar tot el que sentien en aquell moment: impotència, tristesa, ràbia,

melancolia, etc. L'assaig havia ocorregut com una espècie de teràpia per als quatre amics.

Quan van acabar de tocar es trobaven molt cansats però també molt tranquils. Van quedar que es vorien per a assajar una vegada a la setmana al garatge de Ferran. I també es van repartir la feina, cadascú faria una cosa: Flor i Pau s'encarregarien de crear la lletra, Ferran compondria la música i Pepa li posaria ritme.

Quan ja portaven quasi dos mesos assajant, ja havien compost moltes cançons pròpies i, a més, es trobaven feliços. Per tant, van decidir pujar al seu canal totes les cançons perquè tot el món poguera escoltar-les.

Un matí, mentre Ferran, Flora, Pau i Pepa estaven a l'institut, la directora els va avisar que anaren al seu despatx. Va començar a parlar-los de Youtube i els quatre pensaven que havien fet alguna cosa malament i els anaven a castigar per això. Però la sorpresa va ser que la directora els digué que havia telefonat al centre preguntant per ells el representant de la Musical Records. Havien escoltat les seues cançons, els havien encantat i, a més, els convidaven a col·laborar en un concert que es faria en *streaming* amb artistes reconeguts. La directora els va felicitar i els va animar a participar en el concert. Seria una bona oportunitat per a donar-se a conèixer i també per a gaudir d'una cosa que els apassionava als quatre, fer música.

Després de pensar-ho bé i comentar-ho a casa, el grup FFP2 havia decidit que sí que participaria en el concert. Des d'eixe moment van assajar encara més perquè volien que tot isquera molt bé.

A més, la gent del poble estava molt il·lusionada. Tots havien comprat una entrada per vore el concert en *streaming*. Els companys de l'institut els animaven cada dia i, fins i tot, en l'institut havien decidit posar les seues cançons com a timbre. Tot açò va fer que les cançons d'FFP2 arribaren a tot arreu. Eren cançons alegres i que animaven a qualsevol en aquell temps difícil.

Quan va arribar el gran dia, Flora, Ferran, Pepa i Pau van quedar dos hores abans del concert al garatge de Ferran. Ho van preparar tot: decorat, instruments, llums, etc, i es

van vestir amb les seues millors gales. Volien donar-ho tot en el concert i demostrar que havien assajat molt.

Abans de començar a actuar, es van entrevistar entre tots els artistes que actuaven. Els quatre amics van poder esbrinar coses dels altres grups que no coneixien. I els altres grups van conèixer millor FFP2. Els va encantar la personalitat que tenien: eren uns joves alegres, inquiets, amb ganes de treballar, responsables i uns apassionats de la música. Transmetien molt d'entusiasme. Després, quan els escoltaren tocar i cantar, encara quedaren més al·lucinats de vore el potencial que tenien.

El concert va ser un èxit. Van escoltar aplaudiments des de totes les parts del món i açò va fer que tots s'animaren a continuar component més música. Van decidir fer un concert al trimestre i compartir la seua música.

En definitiva, si no haguera sigut perquè la vida de tots havia hagut de frenar a la força, per culpa de la pandèmia, no s'haurien pogut juntar per a assajar ja que cadascú tenia les seues extraescolars i era quasi impossible quadrar els horaris.

De les situacions més complicades podem traure coses molt bones. En este cas va sorgir molta creativitat, passió, treball en equip, compromís,... però sobretot solidaritat.

NATÀLIA GARCÍA MORENO

